

[H. C. Hansen.]

høver han blot at læse sit eget partis presse, hvor man bl. a. er så glad for, at alle forhandlingsmuligheder er prøvet og udtømt. Det mener jeg er positivt forkert, således som jeg redegjorde for det i min første tale.

Trods adskillige forbehold, forbehold, som jeg ikke har til hensigt at ville klandre den højtærede finansminister for, lykkedes det alligevel den højtærede finansminister at nå frem til et skøn over det forventede udækkede underskud på vor betalingsbalance i 1951. Skønnet lå, som ærede medlemmer vil erindre, mellem 300, 400 og 500 mill. kr., muligvis endda med en tendens til stigning herudover. Derimod besvarede den højtærede finansminister ikke mit spørgsmål — og det betragter jeg egentlig som det væsentlige —, om han mener, at de af regeringen fremsatte forslag vil være tilstrækkelige til på en effektiv måde at forhindre, at et så betydeligt underskud opstår. Det er jo det afgørende i sagen. Den højtærede finansminister var selv inde på, at nok var et forlig ønskeligt, men — og det er en tankegang, som ligger på linie med den højtærede statsministers i Haderslev — ikke et forlig, der af befolkningen bliver betragtet som halvgjort gerning. Jeg understreger denne betragtning. Jeg tror, det er vigtigt, at den betragtning bliver holdt levende under de forestående forhandlinger.

Den højtærede finansminister fandt det urimeligt, at jeg havde skønnet, at det af regeringen foreslåede indgreb overfor juli-pristalsreguleringen ville betyde et indkomstab for lønmodtagerne på et par hundrede millioner kroner, og begrundede det med, at pristalsreguleringen af lønningerne ville medføre nye prisstigninger. Jeg vil ikke bestride dette, og hvis den højtærede finansminister ser efter i min tale, vil han se, at jeg ikke har sagt, at den fulde pristalsregulering vil give lønmodtagerne en øget indkomst på 200 mill. kr., men at forslagene om indgreb overfor julipristalsreguleringen betyder, at den nedgang i lønmodtagernes forbrug, som nu finder sted på grund af prisstigningerne, fastholdes til et beløb af ca. 200 mill. kr. I det hele taget er det ejendommeligt at se regeringens anstrengelser for at forklare, at dens forslag — og det gælder både det oprindelige forslag og det nu forelagte — ikke betyder noget for lønmodtagerne. Jeg har gjort en bemærkning herom, og jeg vil gerne have den understreget, for hvad bliver da virkningen, den effektive virkning på valutabalancen, hvis gennemførelsen af forslagene — hvad der er en yndet påstand rundt omkring bl. a.

i regeringens presse — ikke vil betyde nogen begrænsning for nogen gruppe, altså skulle give et faktisk uforandret forbrug? Det kan ikke nytte at indbilde befolkningen, at vi kan komme gennem vanskelighederne uden ofre. Mit parti vil ikke være med til at sige noget sådant. Vor plan, som vi fremsatte, om den omsætningsafgift, som var genstand for megen omtale i den foregående debat, er udtryk for, at mit parti erkender, at hele befolkningen må tage sin del af de vanskeligheder, der ligger for. Vi ønsker byrderne ligeligt fordelt, vi ønsker en rimelig fordeling, men det falder os ikke ind at forsøge på at bilde befolkningen ind, at vi kan klare os hver for sig gruppevis uden at måtte bære en del af vanskelighederne, for det kan vi ikke.

Den højtærede finansminister gav udtryk for sin utilfredshed med pristalsnævnet, bl. a. fordi de direkte interesserede parter var repræsenteret i dette. Det kan vel kun forstås på den måde, at arbejdsmarkedets parter ikke skal være repræsenteret i det nye udvalg, regeringen agter at nedsætte til at undersøge hele pristalsreguleringsproblemet. Det skulle jo, som den højtærede finansminister sagde, bestå af sagkyndige. Ja, men, tror man da for alvor, at vigtige interesser for 650 000 fagligt organiserede arbejdere, for tjenestemænd og for store lønmodtagergrupper derudover kan behandles på denne måde? Tror man da, man kan sætte nogle nationaløkonomer eller jurister, professorer eller docenter sammen med nogle enkelte repræsentanter for rigsdagen til at bestemme over disse store befolkningsgruppers mest livsvigtige interesser?

Kunne den højtærede landbrugsminister tænkte sig, at landbrugets leveforhold blev bestemt af et lille udvalg af uvildige sagkyndige? Kunne den højtærede handelsminister tænke sig, at der i priskontrolrådet ingen repræsentanter var for de interesseerede erhverv? Hvordan kan man forestille sig på den måde at begynde at regulere og ordne og ændre bestemmelser af så vital betydning og så stor rækkevidde for hundrede tusinder af danske borgere? Jeg begriber det ikke, og jeg går ud fra, at denne tanke må underkastes en nærmere overvejelse, før den søges realiseret.

I modsætning til den højtærede finansminister var den højtærede handelsminister ikke bange for præcise tal. Den højtærede finansminister havde også til mig et par bemærkninger om den mærkelige regnskabsmæssige opstilling, som sådan en planøkonomisk indstillet hjerne — med en